

Ο ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ ζει στην Αθήνα μαζί με τους δικούς του, τους φίλους του και τους ήρωες των βιβλίων του... Τους περισσότερους τουλάχιστον. Γιατί κάποιες φορές αναγκάζεται να ταξιδέψει για να γνωρίσει μερικούς από αυτούς.

Σ' ένα από αυτά τα ταξίδια του ήταν που συνάντησε τη Ρεγγίνα και τον Άλεχ.

www.kontoleon.gr
manoskontoleon2.blogspot.com
manoskontoleon.blogspot.com

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

ΔΕ ΜΕ ΛΕΝΕ ΡΕΓΓΙΝΑ...
... ΑΛΕΧ ΜΕ ΛΕΝΕ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Δε με λένε Ρεγγίνα...

ΡΕΓΓΙΝΑ –ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΛΩΣΣΑ– σημαίνει βασίλισσα. Ο πατέρας της έτσι της είχε πει. Γιατί γι’ αυτόν ήταν η βασίλισσά του – «Ρεγγίνα μου!» της έλεγε και την έκλεινε στην αγκαλιά του.

Μα οι βασίλισσες και οι πριγκίπισσες έχουν μαλλιά ξανθά και γαλάζια μάτια και δέρμα τόσο λευκό και τόσο ροζ που λες και έχουν πασαλειφτεί με καραμέλες σαν κι αυτές που πουλάνε στη Μεγάλη Αγορά. Εκεί έβλεπε κορίτσια της δικιάς της ηλικίας να τα έχουν όλα αυτά –τα ξανθά μαλλιά, τα γαλάζια μάτια και το ροζ δέρμα– και εκεί έβλεπε στη βιτρίνα ενός βιβλιοπωλείου τα βιβλία με τις ζωγραφιές που δείχνανε πριγκίπισσες και νεράιδες... Και τελικά δεν ήξερε αν στους δρόμους βγαίνανε και περπατούσανε οι ζωγραφιές ή αν τα κορίτσια που περνούσαν δίπλα της θα επέστρεφαν, κάποια στιγμή, πίσω στις σελίδες των βιβλίων.

«Κουτό εσύ κορίτσι! Λοιπόν, εγώ σ’ το λέω πως ξέρω βασίλισσα με μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια και σκούρο δέρμα...» χαμογελούσε ο πατέρας.

«Ποια;» τον ρωτούσε εκείνη κι αυτός έκανε το χαμόγελο

γέλιο και «Εσένα!» έλεγε και την τραβούσε πάνω στο αδύνατο στήθος του.

Ο Σαπίτ κι ο Ταπίτ –τα δίδυμα–, από την άλλη γωνιά του σαλονιού, απλώνανε τα μικρά τους χέρια και αναζητούσαν κι αυτοί το χάδι του πατέρα.

Από την άλλη γωνιά του σαλονιού...

Ναι, υπήρξε μια εποχή που το σπίτι τους είχε και σαλόνι.

Μια εποχή –πόσο στ’ αλήθεια μακρινή, πόσο στ’ αλήθεια κοντινή;– που εκείνη δεν τολμούσε να απλώσει τα παιχνίδια της στο σαλόνι γιατί... «Ο Σαπίτ μου ξεχτένισε την κούκλα! Ο Ταπίτ μου έσκισε το βιβλίο...» θα γκρινιάζε και θα δάκρυζε, και έτσι χαιρότανε τις κούκλες και τις ζωγραφιές στο δικό της το δωμάτιο.

Μια εποχή –μακρινή ή κοντινή αδιάφορο!– που είχε το δικό της δωμάτιο.

Ήταν πάντως τότε που ο πατέρας έφευγε κάθε πρωί να πάει στο γραφείο του, σε μια εταιρεία που την είχαν κάποιои που τα κορίτσια τους μοιάζανε με τις πριγκίπισσες-κούκλες.

Τότε, εκείνα τα χρόνια, ο πατέρας φορούσε ένα γκριζοκοστούμι και η μητέρα προτού τον αποχαιρετήσει του έφτιαχνε τον κόμπο της γραβάτας κι αυτός πρώτα φιλούσε τα δίδυμα, μετά τη μανούλα και τελευταία εκείνη.

Τα μεσημέρια –αργά προς το απομεσήμερο, πιο σωστά– που επέστρεφε, πάντα κάτι είχε να τους φέρει... Γλυκά από τον μεγάλο φούρνο ή πολύχρωμα μολύβια. «Τα ίδια έχει και η κορούλα του κυρίου που στην εταιρεία του δουλεύω!» σχεδόν με περηφάνια της έλεγε και εκείνη τότε τον πίστευε πως πραγματικά μπορεί να υπήρχαν πριγκίπισσες με μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια.

Τότε όλα αυτά... Κάποτε!

ΜΕΤΑ ΗΤΑΝ ΠΟΥ ΗΡΘΕ Η ΑΛΛΗ ΕΠΟΧΗ.

ΜΗ χώρα χωρίστηκε στα δυο, όσοι μένανε στο *Εκεί* θέλανε να πάρουν το *Εδώ*, αυτοί που είχαν το *Εδώ* θέλανε να κάνουν δικό τους και το *Εκεί*.

Και σπίτια και ολόκληρες γειτονιές ερημώσανε και στα μαγαζιά πια δεν έβλεπες ούτε τις κούκλες-ψεύτικες πριγκίπισσες, μήτε και τα κορίτσια που μοιάζαν με αληθινά πριγκιποκόριτσα.

Όλοι οι ξένοι φύγανε και τα μεγάλα μαγαζιά με τις πολύχρωμες βιτρίνες τώρα δείχνανε άδεια, άδεια και τα ράφια τους και ούτε ένα πολύχρωμο μολύβι δεν μπορούσε να βρει ο πατέρας.

Μα και να το έβρισκε, χρήματα δεν υπήρχαν για να της το αγοράσει.

Ναι, ήταν τα χρόνια που ο πατέρας έμεινε χωρίς δουλειά και αλλάζανε σπίτι και δεν υπήρχε πια δωμάτιο μοναχά για κείνη. Το ίδιο με τα δίδυμα μοιραζότανε.

Αλλά δεν έκλαιγε για τα χαλασμένα παιχνίδια και τα μουτζουρωμένα τετράδια. Δε χρειαζότανε να κλάψει – τα

αδέρφια της είχαν πάψει να είναι άτακτα. Κι ο πατέρας όλο και πιο σπάνια χαμογελούσε και η μητέρα όλο και πιο σπάνια φρόντιζε να έχει καλοχτενισμένα μαλλιά.

Τώρα πια τα πρωινά ο πατέρας έφευγε από το σπίτι χωρίς να φορά το γκριζο κοστούμι του και γυρνούσε αργά το βράδυ σέρνοντας τα πόδια του και το κουρασμένο του βλέμμα λες και ζητούσε συγγνώμη από αυτούς που τον περίμεναν.

Ήταν πάντως μια εποχή που ο πατέρας ακόμα ζούσε.

Χρόνια, μέρες πριν από εκείνη την άλλη μέρα που αρρώστησε, πριν από τη μέρα που τον πήγανε στο νοσοκομείο...

Τη μέρα εκείνη, τον είχε αποχαιρετήσει στο πλατύσκαλο με ένα φιλί, με μια αγκαλιά και με πολλά δάκρυα...

«Μα γιατί κλαις!... Για λίγες μέρες θα πάω στο νοσοκομείο... Έτσι να ξεκουραστούν τα αυτιά μου από τους καβγάδες των αδερφών σου» της είχε ψιθυρίσει ο πατέρας στο αντί και πάνω απ' τα μαλλιά της είχε περάσει τη δεξιά παλάμη του... «Ρεγγίνα μου!» Δεν τον είχε ακούσει να λέει το όνομά της, απλώς είχε δει τα χείλια του να το συλλαβίζουν καθώς το φορείο έστριβε στη σκάλα.

Την ίδια ώρα που για μια ακόμα φορά μια έκρηξη ακούστηκε και για μια ακόμα φορά ταρακουνήθηκαν οι τοίχοι και σοβάδες πέσανε πάνω στα σκαλιά.

Μα όλη η σκάλα ήταν ακόμα βουτηγμένη σε μια βαριά μυρωδιά τσιγαρισμένου κρεμμυδιού – πολύ κρεμμύδι χρησιμοποιούσανε τα περισσότερα νοικοκυριά στο κτίριο που μένανε.

Μυρωδιά κρεμμυδιού και τις επόμενες μέρες, αλλά ποτέ άλλοτε δεν ακούστηκαν τα βήματα του πατέρα να ανεβαίνουν τη σκάλα. Μόνο ο ήχος εκρηξεων και οι σοβάδες που σπάγανε πάνω στα πέτρινα σκαλιά.

Και το βράδυ που είχαν γυρίσει από το νεκροταφείο, εκείνη στάθηκε μπροστά στη μητέρα και στα αδέρφια της και «Ξεχάστε το πραγματικό μου όνομα. Τώρα πια μόνο σε ένα θα ακούω. Ρεγγίνα πια με λένε!» τους δήλωσε.

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΤΩΧΗ. «Υπάρχουν φτωχές βασίλισσες;» τη ρώτησε μια μέρα ο Ταπίτ, ήταν τη μέρα που η μητέρα τούς είχε πει πως έπρεπε να βρουν άλλο, πιο φτηνό σπίτι για να μείνουνε.

Κι έτσι ήρθε κι εκείνη η στιγμή που μαζί με τη μητέρα και τα δυο της αδέρφια κατέβηκε για τελευταία φορά την ίδια εκείνη σκάλα – πάντα να τη λούζει η μυρωδιά του τσιγαρισμένου κρεμμυδιού και πάντα να τη λερώνουν πεσμένοι σοβάδες.

Στο νέο τους σπίτι υπήρχε η μυρωδιά του στάσιμου νερού που έχει μουλιάσει τους τοίχους. Μούγλα.

Οι εκρήξεις λίγο το ταρακουνούσανε. «Είναι πιο ασφαλές να ζούμε σε ισόγειο...» είχε αναστενάξει η μητέρα.

«Ναι, αλλά τι θα γίνει με την τηλεόραση;» με θυμωμένη γκρίνια και επιθετικό παράπονο είπαν ο Ταπίτ και ο Σαπίτ.

Μέσα στη φούρια της μετακόμισης, κάποιος τους είχε κλέψει τη συσκευή.

Ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους η μητέρα. «Για να βλέπουμε τα χάλια και των άλλων;...» σάρκασε και μετά «Κι

άλλωστε δεν έχει χώρο για τηλεοράσεις εδώ μέσα!» δήλωσε.

Στο νέο τους σπίτι δεν υπήρχε σαλόνι. Μια κάμαρα μόνο και μια κουζίνα.

Η κάμαρα ήταν μεγάλη. Θα χωρούσε τα τέσσερα κρεβάτια και τον πάγκο που πάνω του η μητέρα θα άπλωνε τις χάντρες για να φτιάχνει τα στολίδια –κολιέδες, βραχιόλια, δαχτυλίδια– που θα φορούσαν άλλες γυναίκες· να, λοιπόν, που ακόμα υπήρχαν γυναίκες που φορούσαν στολίδια κάτω από τις μεταξωτές μαντίλες τους, σκεφτότανε η Ρεγγίνα, σκεφτότανε κι απορούσε.

Λοιπόν, αυτή τη δουλειά μπόρεσε να βρει η μητέρα – περνούσε μέσα σε λεπτή συρμάτινη κλωστή πολύχρωμες πέτρες ή τις κόλλαγε πάνω σε λεπτά φύλλα μπρούντζου ή ασημιού.

Στην κουζίνα ίσα που χώραγε ένα τραπέζι, μα ίσως και ένα κρεβάτι – «Εδώ θέλω να κοιμάμαι εγώ!» είχε ζητήσει από τη μητέρα.

Στην κουζίνα διάβαζε, στην κουζίνα κοιμότανε – τα τετράδιά της μυρίζανε σέλινο και κουνουπίδι, τα όνειρά της θολάλες και βγαίνανε μέσα από τους ατμούς της κατσαρόλας.

Στην κάμαρα, βάλανε τον πάγκο και δύο κρεβάτια – ένα μονό, ένα διπλό. Στο διπλό κοιμόντουσαν ο Σαπίτ και ο Ταπίτ. Στο μονό η μητέρα.

Και από το παράθυρο βλέπανε την αυλή που στην άκρη της υπήρχε το δωματιάκι του καμπινέ. Εκεί πλενόntonουσαν όταν έκανε ζέστη. Τις μέρες που είχε κρύο ζεσταίνανε νερό και στήνανε μια σκάφη δίπλα στον πάγκο με τα στολίδια... «Προσέξτε μην τα βρέξετε!» είχε έγνοια η μητέρα, και για τη δική της τη δουλειά μα και για τα τετράδια των δυο αγοριών.

Τώρα πια και τα αγόρια είχαν αρχίσει να πηγαίνουνε στο σχολείο και τα απογεύματα θέλανε να διαβάζουν στην κά-

μαρα μέσα, δίπλα στα χέρια της μητέρας που ξεδιαλέγανε χάντρες και αποφασίζανε πώς θα ενωθούνε τα σχήματα και τα χρώματα.

Τα πρωινά ήταν τα δικά της χέρια που τους φροντίζανε –το αριστερό κρατούσε τον Ταπίτ, το δεξί τον Σαπίτ– και πηγαίνανε στο σχολείο.

«Να προσέχεις τους μικρούς!» κάθε πρωί τα τελευταία λόγια της μητέρας καθώς στεκότανε μπροστά στην εξώπορτα... Κάθε μέρα λες και η πόρτα γινότανε πιο μεγάλη κι η μητέρα πιο μικροσκοπική.

Μα γίνονται τέτοια πράγματα; Δε γίνονται! αποφάσιζε και προσπαθούσε να κρατήσει τις σκέψεις της στα όσα έλεγε ο δάσκαλος...

Και μετά, στην επιστροφή, καθώς πλησιάζανε το σπίτι, να την πάλι στην εξώπορτα η μητέρα και η Ρεγγίνα ανάσαινε βαθιά – όχι, μητέρα και πόρτα δεν αλλάζανε ύψη και μεγέθη. Πρωινές ιδέες, κάτι ξεφτίδια ονείρου, υπολείμματα εφιάλτη.

ΑΛΛΩΣΤΕ, Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ δεν άργησε να έρθει. Αυτοί που είχαν το *Εκεί* βρέθηκαν να είναι οι νικητές. Και αυτούς που μένανε στο *Εδώ*, τους άφησαν με λίγο φαΐ, λίγο νερό, λίγα χρήματα.

Κλείσανε και τα σχολεία και ο Σαπίτ με τον Ταπίτ βγαίνανε στην αυλή όλη μέρα και η μητέρα αγκομαχούσε κι έτρεμε. «Μα δεν πέφτουν πια ρουκέτες!» εξηγούσανε τα δίδυμα, αλλά η μητέρα φοβότανε και τους στρατιώτες που είχαν συνέχεια γεμάτα τα όπλα τους και μπαίνανε μέσα σε όσα ακόμα μαγαζιά είχαν μείνει ανοιχτά και παίρνανε ρούχα και τρόφιμα χωρίς να πληρώνουνε, μοναχά φοβερίζοντας με τα γεμάτα όπλα τους και τις άγριες κραυγές τους.

«Κι εσύ, Ρεγγίνα, πάντα εδώ μαζί μου!» Ναι, έτρεμε και αγκομαχούσε η μητέρα, σκυμμένη πάντα πάνω από τον πάγκο να φτιάχνει τα στολίδια για τους λαιμούς, τα αυτιά και τα χέρια των όμορφων...

Μα υπήρχαν –πάντα και ακόμα– όμορφες γυναίκες; αναρωτιότανε πάντα η Ρεγγίνα.

«Εσύ είσαι όμορφη!» της είπε μια μέρα ο Άλεχ –το συ-

νομήλικό της αγόρι που έμενε στο παραδιπλανό κτίριο– και την έβγαλε φωτογραφία με το κινητό του.

«Είσαι όμορφη και λίγο ακόμα να μεγαλώσω και να δεις που θα σε παντρευτώ!... Να γίνεις η βασίλισσά μου... Η Ρεγγίνα μου...» έπαιξε κι αυτός, σαν τον πατέρα της, με το όνομά της, κι ενώ έσωξε τη φωτογραφία της στη μνήμη του κινητού του, της εξομολογήθηκε μετά το όνειρό του και τον φόβο του: «Θα με περιμένεις, έτσι δεν είναι;».

Να τον περιμένε γιατί εκείνος μαζί με τους δικούς του θα έφευγε, κρυφά θα φεύγανε να πάνε στη διπλανή χώρα μέχρις ότου να ηρεμήσουν, να ειρηνεύσουν ξανά τα πράγματα στη δική τους την πατρίδα – «Δε θα αργήσει να έρθει αυτή η μέρα, ξέρεις!... Δεν μπορούν για πάντα οι ξένοι να μας έχουν χωρισμένους!...» της είπε ο Άλεχ. «Να παρακολουθείς στην τηλεόραση αν θα πούνε καμιά είδηση για το τι συμβαίνει στις γειτονικές τις χώρες... Αλλά» της χαμογέλασε «αλλά μην περιμένεις, εδώ που τα λέμε, να σας πούνε την αλήθεια... Την αλήθεια εγώ σ' τη λέω! Όλα καλά θα πάνε!... Θα δεις...» Κάτι τέτοιο της είπε και η Ρεγγίνα χαμήλωσε το βλέμμα γιατί δεν τολμούσε να του πει πως από τον καιρό που τους την κλέψανε, άλλη τηλεόραση δεν είχαν αγοράσει.

Κι ο Άλεχ είδε τα χαμηλωμένα ματοτσίνορα και σκιάχτηκε και «Κι αν θες έλα κι εσύ μαζί μας!» της πρότεινε για να της δείξει την αγάπη του πρώτα και μετά το πόσο εμπιστοσύνη της είχε, που ακόμα και σ' ένα τόσο μεγάλο ταξίδι –μεγάλο και δύσκολο– την ήθελε μαζί του.

Όχι, μοναχά να τον περιμένει – μόνο αυτό μπορούσε. Δε γινότανε να αφήσει τη μητέρα και τα δυο αδέρφια της.

«Θα σε περιμένω!» του είπε και μετά δειλά, διστακτικά ρώτησε: «Εσύ θα μου γράφεις;...» και ο Άλεχ σκυθρώπιασε: «Θα το ήθελα, αλλά δε γίνεται... Θα είναι επικίνδυνο για σένα... Αν μάθουν πως σου στέλνει γράμμα ένας από αυτούς

που τους το σκάσανε!». Μέσα στα βάθη της φωνής του Άλεχ ένα πανηγύρι περηφάνιας και, στη συνέχεια «Ακόμα και μηνύματα στο κινητό δε θα είναι φρόνιμο να ανταλλάσσουμε» είπε και αμέσως χαμογέλασε: «Άσε που έχω καρτοκινητό... Μα...» το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ «...μα μόλις στον νέο τόπο πάρω κινητό με σύνδεση, θα σου τηλεφωνήσω!».

«Εγώ δεν έχω κινητό, όμως...» σχεδόν ψέλλισε η Ρεγγίνα και ήταν η ντροπή κυρίως που έκανε το ψέλλισμα να ακουστεί σαν τραύλισμα.

Ο Άλεχ της έπιασε το χέρι.

«Θα σε περιμένω!» εκείνη του υποσχέθηκε αυτό που μόνο ήταν δυνατόν να υποσχεθεί και ο Άλεχ έσκυψε και τα χείλια του αγγίξανε τα δικά της... Ίσα που τα αγγίξανε. Τόσο μόνο!

Και μόνο τότε – εκείνο το απόγευμα. Όποτε άλλοτε βρεθήκανε οι δυο τους, όσο κι αν λαχτάραγε να νιώσει πάνω στα χείλια της ξανά την υγρασία των δικών του χειλιών, φρόντιζε να είναι κάπως μακριά το πρόσωπό της από το δικό του, κι αυτός πάλι το έδειχνε πως με μεγάλο κόπο συγκρατούσε τα δάχτυλά του ίσα να ακουμπάνε εκείνης τα δάχτυλα.

«Θα με περιμένεις;»

«Θα σε περιμένω!»

Κάθε φορά στις συναντήσεις τους, αυτές ήταν οι δυο τελευταίες φράσεις που ο ένας έλεγε στον άλλον. Κάθε φορά, μέχρι που ο Άλεχ, ένα απόγευμα, δεν ήρθε στη γωνιά που συναντιόντουσαν. Είχε φύγει ο Άλεχ, κρυφά όπως το είχε σχεδιάσει.

Κι εκείνη δεν είχε κινητό για να βλέπει τη φωτογραφία του και να τον θυμάται...

Δεν είχε τηλεόραση να παρακολουθεί στις ειδήσεις αν θα λέγανε κάτι για τους φυγάδες...

Μόνο την αίσθηση των υγρών χειλιών του είχε...